

Ljuset är som vatten

Till julen bad barnen återigen om en roddbåt.

– Jaha, sade deras pappa, vi köper den när vi är tillbaka i Cartagena.

Totó, som var nio år, och Joel, som var sju, var mer beslutssamma än deras föräldrar trodde.

– Nej, sade de i kör. Vi behöver den här och nu.

– Till att börja med, sade deras mor, finns här inget annat farbart vatten än det som rinner ur duschen.

Såväl hon som hennes man hade rätt. Vid huset i Cartagena de Indias fanns en gård med brygga på stranden och plats för två stora båtar. Här i Madrid, däremot, bodde de trångt på femte våningen i Paseo de la Castellana 47. Men till slut kunde varken han eller hon säga nej, för de hade lovat dem en roddbåt med sextant och kompass om de gick ut tredje klass med godkända betyg, och det hade de gjort. Så deras pappa köpte alltihop utan att säga något till sin fru, som var den som var minst benägen att betala spelskulder. Det var en finfin aluminiumbåt med en gyllene rand i vattenlinjen.

– Båten står i garaget, avslöjade pappan vid lunchen. Problemet är att det inte går att få upp den i hissen eller i trappan, och i garaget finns det ingen ledig plats.

Men nästa lördageftermiddag bad barnen sina klasskamrater om hjälp att bära båten uppför trappan, och de lyckades få den ända upp till jungfrukammaren.

– Gratulerar, sade pappan. Och vad händer nu?

– Inget särskilt, sade barnen. Det enda vi ville var att ha båten i rummet, och nu är den där.

På onsdagkvällen gick föräldrarna på bio som de alltid gjorde om onsdagarna. Barnen, som nu var husets herrar och härs-kare, låste dörrar och fönster och krossade en tänd glödlampa i en av lamporna i vardagsrummet. En stråle av gyllene ljus, friskt som vatten, började strömma ur den trasiga glödlampan, och de lät det rinna tills det nått fyra tvärhänders djup. Då stängde de av strömmen, tog fram båten och navigerade av hjärtans lust mellan alla öarna i våningen.

Detta sagolika äventyr var följden av mitt lättsinne, när jag deltog i ett seminarium om hushållsredskapens poesi. Totó frågade mig hur det kom sig att ljuset tändes bara man tryckte på en knapp, och jag hade inte mod att tänka efter.

– Ljuset är som vatten, svarade jag: man vrider på kranen så kommer det.

Så de fortsatte sin färd på onsdagkvällarna och lärde sig hantera sextant och kompass, tills föräldrarna kom hem från bion och fann dem sovande som ett par änglar på fasta land. Flera månader senare var de ivriga att komma längre och bad om utrustning för undervattensfiske. Alltihop: cyklopögon, simfenor, tuber och slangar för komprimerad luft.

– Det är illa nog att ni har en roddbåt i jungfrukammaren till ingen nytta, sade deras far. Men det är värre ändå att ni dessutom vill ha dykarutrustning.

– Men om vi får premium den här terminen? sade Joel.

– Nej, sade deras mor förskräckt. Inte nu igen.

Fadern förebrädde henne för hennes omedgörlighet.

– De här barnen gör ju aldrig ett handtag av plikt-känsla, sade hon, men av en nyck är de beredda att plugga så de får lärarkompetens.

Föräldrarna svarade till slut varken ja eller nej. Men Totó och Joel, som varit sämst i klassen de två senaste åren, fick pre-

mium och beröm av rektorn vid skolavslutningen i juli. Samma kväll hittade de, utan att ha bett om dem igen, var sitt paket med dykarutrustning i sitt sovrum. Så nästa onsdag, medan föräldrarna såg *Sista tangon i Paris*, fyllde de våningen till två famnars djup, dök som snälla hajar under möbler och sängar, och bärgade på ljusets botten de saker som i årtal varit förlorade i mörkret.

Vid slutexamen utsågs bröderna till exemplariska elever och fick högsta betyg. Den här gången behövde de inte be om någonting, för deras föräldrar frågade vad de ville ha. De var så förståndiga att de bara ville ha en fest hemma för sina klasskamrater.

Pappan myste när han var ensam med sin hustru.

– Det är ett tecken på mognad, sade han.

– Vi ska hoppas det, sade modern.

Nästa onsdag, medan föräldrarna såg *Slaget om Alger*, fick de förbipasserande på Paseo de la Castellana se en kaskad av ljus strömma ut ur en gammal byggnad som låg gömd bland träden. Det trängde ut genom fönstren, det svämmade över fasaden, och det flödade fram längs den stora avenyn i en gyllene ström som lyste upp hela staden ända bort till Guadarrama.

De i hast ditkallade brandsoldaterna slog sönder dörren till fjärde våningen och fann huset översvämmat av ljus ända upp till taket. Soffan och de leopardskinnklädda fåtöljerna flöt omkring på olika höjd i vardagsrummet, bland flaskorna från baren och flygeln och dess spetsduk som flaxade på medeldjup som en gyllene rocka. Hushållsredskapen, i sin poetiska blomning, flög med egna vingar genom kökets skyar. Instrumenten från militärorkestern, som barnen brukade ha att dansa till, flöt planlöst omkring bland de färggranna fiskarna som befriats ur mammas akvarium och var de enda som flöt levande och lyckliga i den vida, lysande pölen. I badrummet flöt allas tandborstar, pappas kondomer, mammas krämburkar och reserv-

garnityr, och sängkammarens TV flöt på sidan och visade fortfarande den sista episoden ur den barnförbjudna nattfilmen.

Längst bort i korridoren, just där strömmarna möttes, satt Totó i båtens akter, fastklamrad vid årorna och med cyklopögat på, spejande efter hamnfyren så långt luften i tuberna räckte, och Joel flöt i fören, fortfarande spanande efter nordstjärnan med sextanten, och runt hela våningen flöt deras trettiosju klasskamrater, förevigade just som de kissade i pelargoniekrukan, sjöng skolsången med texten utbytt mot en nidvisa om rektorn, drack ett glas konjak i smyg ur pappans flaska. För de hade öppnat så många lampor på en gång att huset svämmat över, och hela fjärdeklassen ur skolan San Julián el Hospitalario hade drunknat på femte våningen på Paseo de la Castellana 47. I Madrid, Spanien, en avlägsen stad med heta somrar och iskalla vindar, utan hav eller flod, och vars landkrabbor till urinvånare aldrig varit bra på att navigera i ljus.

December 1978